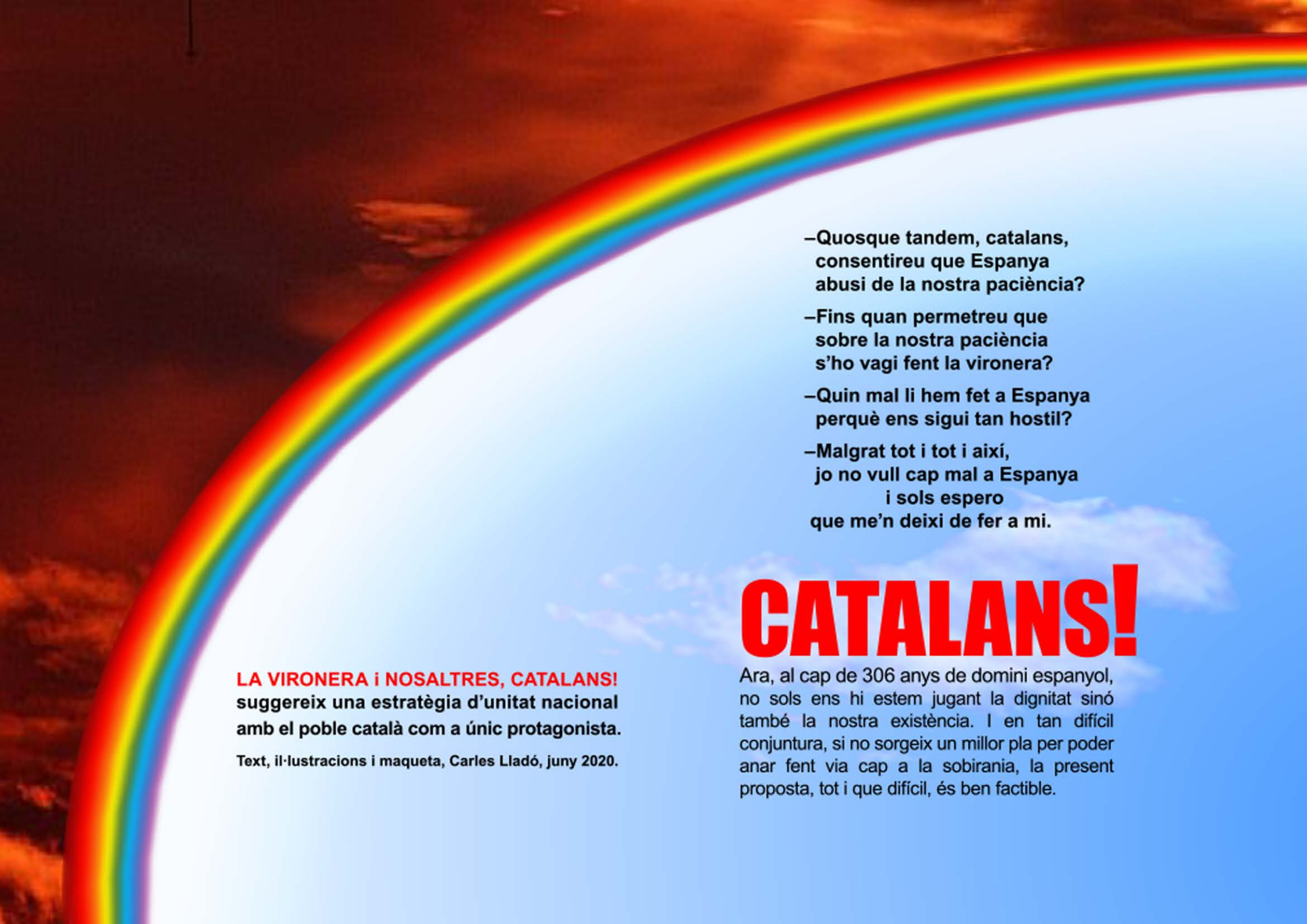

LA VIRONERA
i NOSALTRES, CATALANS!

LA VIRONERA I NOSALTRES, CATALANS!
suggereix una estratègia d'unitat nacional
amb el poble català com a únic protagonista.

Text, il·lustracions i maqueta, Carles Lladó, juny 2020.

- Quosque tandem, catalans,
consentireu que Espanya
abusi de la nostra paciència?
- Fins quan permetreu que
sobre la nostra paciència
s'ho vagi fent la vironera?
- Quin mal li hem fet a Espanya
perquè ens sigui tan hostil?
- Malgrat tot i tot i així,
jo no vull cap mal a Espanya
i sols espero
que me'n deixi de fer a mi.

CATALANS!

Ara, al cap de 306 anys de domini espanyol, no sols ens hi estem jugant la dignitat sinó també la nostra existència. I en tan difícil conjuntura, si no sorgeix un millor pla per poder anar fent via cap a la sobirania, la present proposta, tot i que difícil, és ben factible.

ANTECEDENTS

Després dels ibers i la colonització romana i la invasió sarraïna del territori que seria Catalunya, el príncep –primer entre iguals– Guifré I de Barcelona, 840-897, va instituir la dinastia que regiria el país durant més de 500 anys i, poc després que el seu fill, Guifré II Borrell, s'alliberés del vassallatge amb el rei franc, les assemblees de Pau i Treva del segle XI, origen de la Generalitat, van fer de Catalunya una nació europea de ple dret.

Posteriorment, el 1412, a causa de la tupinada del Compromís de Casp, Catalunya va haver de compartir monarquia amb el Regne de *Castilla* fins que aquesta va annexionar la nostra nació, **el 1716**, “*por la fuerza de las armas*” i el Decret de Nova Planta del Borbó Felipe V. I, convertida així *Castilla* en Espanya, va iniciar la subjugació fins a la guerra espanyola del *generalísimo* Franco. I poc després de la mort del dictador, **el 1975**, el primer que es van conferir els hereus del dictador mentre continuaven caciquejant Espanya, va ser una *Ley de amnistía* amb la finalitat d'autoexculpar-se de tots els crims comesos, fins i tot dels nacroraptes i dels assassinats d'estat que hi havia pel carrer encara. I amb aquest naixença borda es va engegar una llarga Transició fins que –d'acord amb aquell “*atado y bien atado*” del dictador i a l'empara de la Constitució fraga-franquista del 78– va arribar **aquell funest juny del 2010** en el que un Tribunal Constitucional amb més inconstitucionalitats que esses desassossecs va anorrear **l'Estatut del 2006**. Un Estatut aprovat pel Parlament de Catalunya i el Congrés espanyol i referendat pels catalans i beneït pel rei. I des d'aquell moment, un estat espanyol superbament despòtic va anar rebutjant tot el cúmul de sol·licituds d'entesa autonòmica com, per exemple, les 23 del 129è president de la Generalitat, Artur Mas, i les 46 del seu successor, Carles Puigdemont. I a cada nova agressió espanyola els catalans van continuar persistint amb multitudinàries i cíviques reivindicacions i alhora amb resignades súpriques per mirar d'aconseguir d'Espanya un tracte amb un mínim de lleialtat i respecte.

El 2016, Operación [contra] **Cataluña**. Amb el govern del PP exploten les clavegueres de l'estat i, entre altres miserables vileses, el merdòmetre ministerial detecta allò de “*les hemos dado en los morros*” i “*les hemos destrizado el sistema sanitario*”.

Agost del 2017. Va se el mes dels atemptats terroristes a Catalunya, amb quinze víctimes mortals. **El Congrés de Madrid va prohibir la investigació dels vincles del cap de l'escamot terrorista amb el Centro Nacional de Inteligencia.**

I ara, a fi de desembalbir les neurones estressades per tantes grans vileses perpetrades per l'estat espanyol, aquí hi va aquesta mica de verd per poder-hi relaxar la vista.

El 20S del 2017. Aquell dia, les Conselleries de la Generalitat van ser assaltades per la Judicatura espanyola i la Guàrdia Civil i, a unes provocacions potser intencionades, els catalans vam reaccionar amb una manifestació que, malgrat tot però com sempre, va gaudir d'una cívica dignitat i notable contenció. A més de l'estrambòtica actuació de la delegada judicial, aquell dia van quedar múltiples incògnites sense aclarir. –Qui va trencar els vidres dels vehicles de la Guàrdia Civil? Per què no van ser detinguts i jutjats els culpables dels danys? Amb quina intencionalitat van deixar fusells dins dels vehicles sense control i amb les portes obertes?

El terrífic i èpic, 1-O. Aquell 1 d'octubre del 2017, amb la il·lusió per decidir el nostre futur, els catalans vam posar urnes al territori però, tot i el nostre civisme, la brutalitat de les forces armades de l'estat animades per aquells hostils ¡*A por ellos!*, va lesionar 1.066 pacífics manifestants. Però –tot i la gran salvatjada i gràcies a l'acurada organització del cens universal i a la genial “operació urnes”– no sols vam aconseguir celebrar el referèndum sinó que el vam guanyar. Poc després, mentre Catalunya suplicava respecte i justícia, Espanya va insistir en la seva intolerància i amb la interdicció d'exercir els nostres drets fonamentals, així com amb atacs contra el poder financer de Catalunya i contra el Banc de Sabadell i CaixaBank amb la retirada de recursos bancaris i, molt especialment, per les recomanacions del rei espanyol de traslladar les seus socials d'empreses catalanes fora de Catalunya.

16-O. Jordi Sànchez i Jordi Cuixart van ser empresonats, sobretot, per haver pujat a un vehicle de la Guàrdia Civil amb la finalitat de dissoldre la manifestació del 20S.

27 i 28 d'octubre. 72 parlamentaris catalans van provar de negociar alguna solució amb l'estat però, en girar-s'hi radicalment en contra, el dia 27 el Parlament va iniciar el Procés Constituent. I l'endemà, l'histerisme hispànic del PP i dels Cs, amb l'aferrissada cooperació del PSOE, va aplicar l'article 155 i va envair i tenallar la Generalitat.

El 30-O. El president Puigdemont i les conselleres Clara Ponsatí i Meritxell Serret i els consellers Toni Comín i Lluís Puig –ben conscients de les vileses en què podien arribar a caure els governs de Madrid per defensar la seva unitat d'Espanya– van optar per l'exili. I posteriorment també s'exiliaren la Marta Rovira i l'Anna Gabriel.

El 2N del 2017. L'Audiència Nacional espanyola, sota control del govern de Madrid, i la jutgessa Carmen Lamela van empresonar la meitat del Govern català.

3 de març del 2018. Van ser empresonades també la Molt Honorable Presidenta del Parlament de Catalunya, Carme Forcadell, i la consellera Dolors Bassa. I el gener del 2019 va començar aquell vergonyós judici.

Atès que ja no existeixen expressions prou contundents per qualificar la tan hostil deriva d'Espanya contra Catalunya, ben a contracor i ja a tall de befa, cal proclamar que, d'aquelles ventositats, aquestes quisques d'estat.

EL JUDICI DE LA INFÀMIA

12 de gener del 2019. Després de llargs mesos de presó, el Tribunal Suprem va iniciar el judici contra la dignitat de nou presos polítics i alhora contra el nostre procés d'alliberament nacional i, d'una manera tan impúdica com prevaricadora, el president Marchena va prohibir la revisió de proves vitals en el moment que corresponia, així com l'acarament de la veritat amb els testimonis perjurs. Els testimonis perjurs del president Rajoy i la vicepresidenta de Santamaria i els ministres i el coordinador de les càrregues policials i de les lesions de l'1-O, el de los Cobos, i també dels guàrdies civils i policies, tan perjurs com els primers. I així va quedar imposada la indefensió. I per abundar encara més en la infàmia judicial, el 14 d'octubre va arribar la sentència de 9 a 13 anys de presó per als condemnats polítics i, de 12 anys, en el cas de la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies, Dolors Bassa que, tant en l'atestat com en la sentència, el tribunal va cometre l'aberrant error d'identificar-la amb la consellera d'Ensenyament. Tot i que la indefensió va ser esperpèntica, així va ser.

MÉS VILESES VIRONERES

A més de les prevaricacions del president i dels altres jutges del judici de la suprema infàmia i a més de la crònica hostilitat de la Fiscalia espanyola en pes i dels seus fiscals –d'aquells que *lo afinan* tot, per fals que sigui i igualment prevaricadors– i a més també d'un Tribunal de Comptes catalanofòbic i falsari, al judici de la infàmia s'hi va anar afegit un gran cúmul de falsedats, trampes i boicots i múltiples més vileses d'estat, infligides amb un soberg tracte colonial i la voluntat d'extorquir humiliant.

I després encara hi va haver més ulls rebentats per les forces de seguretat espanyoles. I aquí cal tenir ben present també la inexistència de separació dels poders de l'estat, il·lustrada de manera ben palesa tant pel PP –amb la complaent satisfacció dels de Cs i Vox– com pel PSOE, aquesta ben reflectida en la franquesa amb què el seu màxim representant, el Pedro Sánchez, es va fer la pregunta “¿La Fiscalía de quién depende? ¿De quién depende?” i en la resposta d'ell mateix “ ¡Pues ya está.”

Totes aquestes i encara moltes més són algunes de les maniobres maquinades per la vironera, altrament dita collonera, amb la finalitat d'ofegar l'economia, la convivència i l'equanimitat i el progrés del nostre país, potser pensant que així en podrà treure encara més profit.

I encara més hostilitat castellanespanyola? Sí! Tal com havia fet abans la *Castilla miserable* del poeta, Espanya sempre ha actuat com una espècie d'hispanvirus amb el malèfic vici d'infectar tota cosa catalana i, després de les grans vileses citades, van esclatar escàndols tan roïns com el suborn de la Junta Electoral Central per part dels de Cs i l'exhibició d'insults gitats per guàrdies civils de la JUSAPOL contra càrrecs electes. I a més, mentre la Guàrdia Civil retenia a Madrid milers de mascaretes contra la covid-19 destinades a Igualada –on jo vaig néixer– l'estat prohibia el confinament de la Conca d'Òdena on anaven augmentant les morts. Algunes possiblement evitables. I tot seguit, a més de destapar-se centenars de milions d'euros de la corrupció monàrquica, el Tribunal Suprem amenaçava tot déu per privar el confinament domiciliari als presos polítics, tal com era atorgat a presos comuns. Així ratificava, un cop més, que no és pas un tribunal guiat pel deure d'impartir justícia sinó pel seu afany de venjança contra tota cosa catalana. I a més a més, mentre algunes comunitats autònomes van avançant Catalunya en el rànquing de prosperitat i benestar gràcies a la solidaritat catalana, Espanya no vol veure que l'hostilitat contra Catalunya és una de les causes que l'allunyen de la seva possible regeneració per poder arribar a ser un estat europeu normal. És una llàstima ben trista per a ells i un pou sense fons per a nosaltres. I és també una altre realitat que, mentre no ens en puguem desempallegar del domini espanyol, cal estar molt alerta ja que queda ben manifest que l'hemorràgia de vileses i coercions polítiques, socials i econòmiques de l'estat ha ultrapassat tots els confins de la dignitat i la tolerància. I, en haver quedat esgotada del tot la nostra santa paciència a causa de tantes infàmies, ja res podrà tornar a servir d'excusa per continuar esgalabrando-nos encara més.

En horror de la veritat, així n'és de vil la vironera i de gran el mal que ens ha fet. Però afortunadament, contra l'hostilitat espanyola, Catalunya té la seva gent.

LA GENT DE CATALUNYA, NOSALTRES!

La dignitat i el valor de la gent de Catalunya l'1-O del 17 van deixar ben palès que la nostra autoritat moral representa un capital humà tan ingent com per poder exigir, ja d'una vegada i sense límits, l'exercici dels drets fonamentals fins a assolir el nostre alliberament nacional. Per aquesta raó vital, tant els partits com les entitats nacionalistes, haurien de tenir una sensibilitat de tracte molt acurada i procurar no abusar de la bona predisposició de la gent, amb la finalitat de poder treure'n el màxim rèdit possible mentre anem persistint.

Catalans! La nostra autoritat i el nostre poder són tan imparables que ni l'absoluta prepotència ni malèfica força bruta de l'estat van poder deturar l'1-O!

A TOTS ELS CATALANS DE L'1-0

Catalans! L'immens poder potencial de la gent de Catalunya és l'únic factor ineludible per al nostre alliberament nacional i, en ser solament nostre, ningú se'l pot fer seu i encara menys malmetre'l. Però aquest factor de poder i autoritat del poble català està sent dilapidat pels partits i les entitats catalanes que van a la seva, segurament pel temor a perdre el seu protagonisme partidista.

Per aquesta absurda dissort i en les malaurades però heroiques vicissituds del 2020, la millor tàctica per assolir el màxim rèdit possible d'un capital humà tan valuós pot ser

L'EMPODERAMENT INTEGRAL DELS CATALANS!

L'empoderament de tots els catalans amb voluntat de ser-hi pot ser una operació crucial i definitiva que, a més de refermar els ànims per continuar persistent, podria exigir la responsabilitat deguda als partits catalans i fer-los alhora l'avertiment –o l'amenaça– de presentar al Parlament una candidatura de salvació nacional sense partidismes ni líders amb interessos creats o amb més aspiracions de poder que de servei, amb l'objectiu d'aconseguir definitivament el ple exercici dels nostres drets fonamentals i alhora l'alliberament del domini espanyol. Una operació magistral que queda ben a l'abast de les innúmeres entitats sobiranistes mitjançant la creació de la

Tots els col·lectius amb objectius comuns estan federats, associats, agremiats, sindicats o col·legiats i fins i tot confederats, com és el cas de les federacions esportives. Tots! Tots, menys els col·lectius sobiranistes. I la seva Federació – independent i apartidista integral – pot ser una gran eina per integrar una bona part dels més de dos milions de catalans 1-0. Si no sorgeix cap altra proposta d'alliberament plausible, el poder dels catalans empoderats fins i tot podria establir un sistema democràtic en l'autèntica accepció del mot, com un singular cop de força, a mida de les vils agressions i els abusos soferts. És una opció plantejada a l'apartat “**Federació i empoderament, o què?**” I que, en el cas que no hi hagi resposta lògica a la pregunta, convindrà analitzar acuradament.

Però abans, catalans, anem a analitzar el fet que, tot i semblar que ja som molts, si ho fem tot bé serem molts més. I ara podem considerar el tema de la majoria absoluta i la manera d'incrementar-la, amb la possible innovació de l'activisme a l'ús fins ara.

EL POLS, LA MAJORIA I LA PERSISTÈNCIA

El pols sobre ser lliures o dominats, mantingut entre una bona part de catalans i Madrid, és una lluita del tot desequilibrada ja que és molt més difícil la defensa honesta i cívica de la raó que l'abús del poder sense escrúpols. I, sobre la majoria necessària per vèncer en tan desigual lluita, d'entrada convé considerar que, tant en un cas com en tots els altres, la majoria absoluta s'assoleix a partir del 50% dels vots més 1. El transcendent Brexit britànic, per exemple, es va guanyar pel 51,9%. I als que, tot i viure a Catalunya, refusen el nostre progrés en llibertat i opinen que la majoria ha de ser àmplia, se'ls ha de plantejar fer la pregunta a l'inrevés, o sigui, per exemple: “Vols seguir vivint sota el domini espanyol?” Sí? O No? I que proposin la majoria absoluta àmplia que vulguin aplicar al resultat.

Per altra banda, malgrat que els que aspirem a la llibertat ja som molts, com que com més siguem millor podrem guanyar, ara, amb la finalitat de poder mantenir vius els ànims i la il·lusió en la lluita contra l'abusiu domini espanyol i incentivar la persistència de la nostra gent, pot ser d'interès considerar la possibilitat de millorar i innovar l'activisme a l'ús fins ara, amb la finalitat de capejar el possible cansament d'algú poc o mal informat i treure el millor profit de l'empenta catalana.

POSSIBLE MILLORA DE L'ACTIVISME A L'ÚS FINS ARA

1. No haver previst atapeir de gent la plaça d'Espanya l'11S del 2019 i no tenir a mà cap recurs per solucionar-ho va ser una llàstima. I a més, no hi va haver cap nou al·licient per assistir-hi, com podia haver estat, per exemple, aquest:

2. Una altra malaguanyada possibilitat de satisfacció popular i de probable ressò internacional va ser la decebedora cloenda de les heroiques “Marxes per la Llibertat” del 16 al 18 d'octubre del 19. Cinc fantàstiques i espaterrants marxes que, en comptes d'acabar amb més pena que la glòria que es mereixien, podrien haver acabat així:

- Amb coets enlaire des dels terrats i so de campanes pels altaveus. I tots els marxaires i manifestants, cansats però extraordinàriament satisfets, cap a casa.
- I l'endemà, un vídeo! engrescador amb títol, guió i conclusions engrescadores.
- I a la setmana següent, un impactant i èpic llibre de fotografies amb peus de pàgina en català i anglès, per trametre'l arreu del món. Igual que el tema de la Federació, encara s'hi és a temps i pot ser rendible en tots sentits. I és ben fàcil.

IDEES SOBRE ALTRES POSSIBILITATS D'ACTIVISME

Amb la impossibilitat de tornar a assolir l'espantant èxit de "Som una Nació" del 2010 i especialment el de la "Via Catalana" del 2013, queda ben clar que no es pot continuar vivint de renda a compte d'èxits passats ni es pot cansar més del compte la bona voluntat dels catalans. Per aquestes raons sembla convenient crear nous al·licients, més de cara a la eficàcia política que a la protesta, per il·lusionar la gent amb la finalitat que pugui continuar gaudint de noves activitats sense que ho hagi de fer per no tenir mala consciència. I sobretot s'ha de procurar que, en acabar cada acte, tothom se'n pugui anar cap a casa més il·lusionat que mai i amb ànims per continuar persistint. Tot seguit hi van algunes possibilitats d'activisme pensant que, només pel fet de plantejar-les, ja poden ser motiu per engrescar la gent. Pandèmies a part, és clar!

1. Possibles rècords mundials. A. De manifestacions simultànies. Amb una a cada municipi i districte municipal de Catalunya podrien ser més de 1.000. I amb una a cada col·legi electoral de l'1-O es podria arribar fins a 2.315.

B. Rècord de centenars, o milers, de mítings diaris. Amb un text de només 15 o 20 segons d'un missatge d'interès general subministrat cada vespre i llegit per voluntaris l'endemà als transports públics.

C. Rècord de bandera humana coreogràfica. Potser a Alguaire?

2. Reconeixement internacional. Sol·licitar a la UNESCO, per exemple, que el Procés d'alliberament català sigui considerat Patrimoni Cultural de la Humanitat.

3. I crear l'Escola de presidents de Parlament? Per anar dimitint, en sèrie –i amb renúncia als privilegis, és clar– amb la finalitat de posar en evidència els abusos antidemocràtics de l'estat espanyol i poder-los anar esquivant?

4. I tenyir d'un groc o un vermell ben ecològics Cinca avall?

5. I per quan filmar la pel·lícula d'incriminació internacional de tota l'hostilitat?

6. I quants vexacions de la vilesa vironera haurem de suportar encara per iniciar l'activisme creatiu i contundent i posar en una evidència infamant les prevaricacions, els perjuris i els boicots del corromput poder judicial de l'estat espanyol?

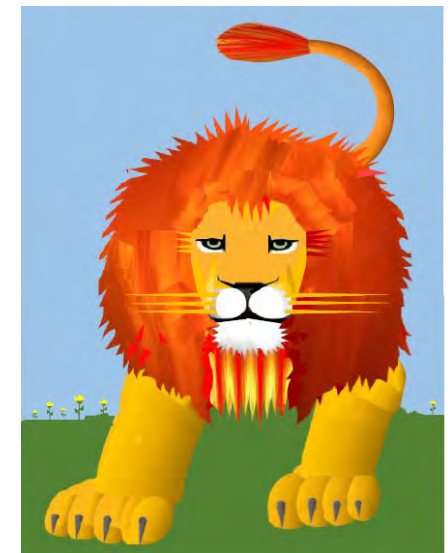
7. Tot l'independentisme empoderat electrònicament i amb signatures digitals pot ser un mètode prou eficaç per treure rèdit de l'activisme català, per exemple, per presentar allaus de proposicions de llei d'iniciativa popular!

EL DILEMA SOBRE LA TAULA. La taula de diàleg? Sí! I tant! Però no pas a ulls clucs ja que la nul·la credibilitat de l'estat espanyol està cantant a les hemeroteques. El cas és que per una banda es vol –o potser, ja només es volia?– confiar en un diàleg incert i, per l'altra, també es volia posar sobre la taula l'exercici dels drets fonamentals i, si calgués, la desobediència i la unilateralitat. I el dilema radica en si es pot ser tan innocentot com per creure que és suficient posar tota la pulsio en una taula d'anar encaixant ensarronades, tals com van ser la investidura, el no al mediador, o l'aprovació del sostre de despesa i els estats d'alarma, etc. Per altra banda –a més de la manca de respecte degut i la repressió judicial i la presó i les constants agressions sofertes, que són del tot incompatibles amb el diàleg– sobre la taula hi hauria d'haver el frau de la Constitució del 1978, imposada sota amenaça de sabres desembainats i infringida en molts altres casos. De fet ni l'article 2 sobre "la indisoluble unidad" d'Espanya ni cap altre prohibeix debatre sobre els desitjos dels ciutadans o l'autodeterminació. O sigui: diàleg? Sí! Especialment per posar en evidència internacional la mala jeia de l'estat espanyol.

I ara, per reposar un instant, posem-hi un bri de sa humor català a costa dels de l'altre costat de la taula. "Los catalanes no es que quieran un mediador sino que ¡tienen la desfachatez de pensar que todos los acuerdos se tienen que cumplir!"

EL PLURIDILEMA VITAL D'ABANS D'ELECCIONS

El pluridilema apareix ara a causa dels partits catalans ja que, mentre la lluita contra el domini espanyol exigeix la nostra unitat integral, els partits, en canvi, prefereixen fer la guerra pel seu compte com caps d'arengada i no com possible cua de lleó. Tot i que, més que la cua, podrien esdevenir múscul vivent del lleonet que hauria de ser el rei de la casa del poble català. I així, si n'hi ha que no volen sintonitzar amb la gent ni tampoc ser part del lleonet, ni ajornar les picabaralles fins que hàgim aconseguit la República –i si malauradament, tampoc no es fa realitat la Federació Sobiranista– a qui caldrà votar quan siguin convocades les properes eleccions al Parlament?

Cal lluitar plegats però no pas contra nosaltres mateixos com caps d'arengada!

Atès que la l'ansia de poder dels partits catalans no ofereix res més que l'opció suïcida d'anar fent la viu viu cadascun a la seva i si, a més, les entitats sobiranistes no aprofiten l'opció d'empoderar com més catalans millor de cara a una possible candidatura de salvació nacional, tot se'n pot anar en orris. I malgrat tot, perquè no se n'hi acabi anant, potser només quedarà el mal remei de votar sense error o errant el mínim possible. Seria una opció d'emergència consistent en informar-se a fons, esquivant tot tipus de falsedat o desinformació amb l'objectiu de poder atorgar els càrrecs als més capaços.

Confia els càrrecs als més capaços i controla'ls proclamava Sòcrates fa 25 segles. Als que pretenguin votar sense error per confiar els càrrecs als més capaços, els pot anar bé analitzar les possibles respostes a les preguntes exposades a continuació. I els que no en vulguin fer cas perquè no els importa engegar en orris el reeiximent de Catalunya, podran exercir la seva llibertat per error ben conscientment. Preguntes: –Quin dels partits catalans té millors possibilitats de gestió per defensar els interessos de Catalunya internacionalment? Quin s'ha esmunyit millor de l'encalç espanyol? Quin és el partit que sembla tenir una progenitura més capaç, gràcies al fet de no haver hagut de traspasar mai el nivell d'incompetència del principi de Peter? I quin és el partit que més d'una vegada ha prioritzat la coalició amb partits no catalans? O amb els partits d'aquí que prioritzen els interessos espanyols per sobre dels nostres interessos nacionals? I hi pot haver algú que pensi que podríem sortir del gran repte amb un altre govern tripartit i amb consellers, i potser president i tot, del tot icetats?*

I ara, tots els que ja han considerat els avantatges, inconvenients i perills de tot plegat però que encara no han decidit el seu vot per votar sense error, caldrà que conservin en la memòria tots els errors dels uns... i votar els altres. I si, com sempre, en comptes d'anar fent via eficaç cap al nostre alliberament nacional, esperem a veure què passa i què caldrà fer després de les eleccions al Parlament sense haver sabut aprofitar les possibilitats de votar sense error, tot se'n pot anar al carall. Però, atenció! que, perquè no se n'hi vagi, aquí queden les Premisses Bàsiques d'Alliberament Nacional.

* Si aquesta premonició fos errada seria una gran satisfacció i quedaria eliminat el neguit d'haver de maleir els culpables. Per tant, catalans, cal estar alerta i ben informats per votar sense error!

PREMISSES PRÈVIES A LA PREGUNTA CLAU

1. Les infraccions tant de lleis internacionals com pròpies perpetrades pels governs espanyols per fustigar Catalunya són unes vileses i una injustícia a proscriure, ja!
2. Als presos i exiliats polítics, tot l'agraïment i persistència en la lluita pel seu rescat i aprofitament de l'experiència dels més capaços.
3. En ser tan minsa l'actual disparitat entre les dretes i esquerres catalanes, els polítics actuals haurien d'aparcar les seves disparitats fins quan siguem República.
4. Si l'estat espanyol lesiona drets fonamentals de Catalunya, tot president digne del Parlament no té cap altra opció que desobeir o dimitir.
5. Mentre no ens hàgim alliberat del domini espanyol, no hem de consentir cap més *Ley Mordaza*, ni estats d'alarma ni *mesas de Reconstrucció*, ni subterfugis vironers, ni harmonitzacions, ni ribotejades de drets fonamentals. I ara hi va la pregunta clau:

FEDERACIÓ I EMPODERAMENT, O QUÈ?

Si la resposta a aquest "o què?" és anar fent i veure què passa, desatenent la tan requerida unitat, no tindrem altra opció que continuar formant part d'un estat corrupte, incompetent i d'atziaç futur. Però, en el cas contrari, el pla a seguir pot ser anar de cara a l'alliberament nacional mitjançant la Federació Sobiranista. Sent els catalans la màxima autoritat de Catalunya, tenim el dret de convertir la democràcia representativa en un democràcia integral en la qual el poder que ara atorguem als partits per legislar i governar sigui exercit a base de consultes populars, amb la finalitat de poder gestionar el nostre dia a dia, i especialment decidir el nostre futur. Una operació a l'estil suís però i de baix a dalt i malgrat l'estat, amb la possibilitat d'esquivar possibles responsabilitats individuals en la lluita contra la probable reiteració de les agressions espanyoles. Si bé el protagonisme, i la responsabilitat, del pla han de ser dels catalans amb voluntat de ser-hi, tots ells podrien posar la confiança en un consell assessor –a l'ombra, naturalment, amb la finalitat d'esquivar la tara venjativa espanyola de d'inculpar de falsos delictes i punir pel fet de ser tan sols assessors d'una entitat privada– format pels més capaços d'entre tots els empoderats, que haurien de ser prohoms i les profèmines d'ètica i vàlua reconegudes, sense ambició de poder, als que se'ls hagi de demanar per favor que tinguin la voluntat de servir al país. Personatges sense la viciosa obsessió d'aconseguir el poder i mantenir-lo per interessos personals o partidistes i, per tant, disposats a dimitir per posar en evidència la inveterada hostilitat espanyola. És una opció prou esperançada i, tot i la seva complexitat, hi ha qui la pot fer efectiva.

–Que és difícil? I tant! Ho és! Però, existeix alguna proposta més fàcil? I

A qüestions transcendents, solucions quasi utòpiques però factibles!

I si tots els caps d'arengada que volen fer la independència pel seu compte fracassen i tot se'n va al carall, la culpa serà dels culpables. I tots ells tindran el que es mereixen, però no pas nosaltres, catalans! O és que resulta intel·ligent anar esperant a veure que passa amb les mans al cap per esquivar les vils agressions d'un estat enemic?

LA SUGGERENT CATALUNYA NOVA

Amb els execrables greuges infligits inveteradament i amb el criminal caos de la gestió de la covid-19 del 2020, els catalans hem quedat immersos en un procés nacional en el qual no sols ens hi juguem la nostra prosperitat i la de Catalunya sencera sinó també la nostra pròpia existència. I així, si no sorgeix un projecte més engrescador i amb més possibilitats, serà ben pertinent tenir gravat en la memòria tot el que fins aquí queda ressenyat i continuar amb l'imperatiu deure de persistir en la lluita per alliberar-nos de l'hostil domini espanyol amb la finalitat de poder exercir els nostres drets fonamentals en una Catalunya lliure i plena. I ara, tot esperant que arribi aviat el nostre alliberament, no sols ens hem de preservar de la defallença, ja que prioritzar la paciència per sobre la pressa pot ser un error fatal, sinó que hem de renovar energies per forjar temps millors. I ara, per poder desembalbir neurones i dilatar una mica el cor ja podem començar a pensar en què invertirem els 16.000 milions d'euros que cada any se'n van cap a Madrid i mai més no en sabem res més. Però, compte!, perquè tot seguit – i tant de cara a la millora de totes les nostres grans possibilitats de futur com per a l'eliminació de les totes nostres mancances– ens hem de fer una reflexió, de ferma voluntat vital, de cara a rehabilitar Catalunya per convertir-la en la Catalunya nova. Nova! Per tant –mentre persistim en alliberar-nos del llast que representen tant el domini com les perniciosos influències de ponent– ens hem d'anar mentalitzant per poder forjar un nou model de societat. Una societat que –a més de continuar potenciant al màxim les nostres ja notables i diversificades capacitats creatives i d'emprenaduria o d'investigació i exportació, com a motor de progrés, solidaritat i benestar que haurem de continuar sent– caldrà que posi el màxim zel en el repte, difícil però obligat i possible, de recuperar els valors ètics, de responsabilitat i d'equitat i justícia, tant jurídica com social i fiscal, dins els canons dels països més civilitzats, més cultes i més pròspers d'Europa.

Com una "Internacional Progressista" a la catalana, tot esperant el seu suport.

I... si entre tots intentem que així sigui i així és, visca!

Catalans!

**D'Espanya, jo no en vull res
però Espanya ho vol tot de mi.
Fins i tot a mi mateix, em vol.
Aquesta és la meva raó absoluta
en front de l'innoble desraó espanyola.
Malgrat tot i tot i així,
jo no vull cap mal a Espanya
i sols espero que me'n deixi de fer a mi.**

EL MAL QUE M'HA FET ESPANYA

La prohibició del meu nom i de la meva llengua i de la cultura catalana; la traïdora espanyolització de la nostra història; les misèries de la guerra del Franco i de la postguerra i d'haver sofert, de ben petit, la contaminació mental amb la *Formación del Espíritu Nacional* a l'estil nazi; i haver hagut de viure durant 36 anys una dictadura criminal; i el pas pel TOP, a més!

I ulteriorment una fal·laç i frustrant transició, iniciada ja fa més de 45 anys amb una artera garrotada clavada per un rabiós gris de garrinera franquista a l'espina, lesionada ja de per vida.

I més mals són encara les greus deficiències de les obligacions de l'estat i l'espoli econòmic permanent i la prohibició d'exercir els drets fonamentals. Des de sempre, i encara més ara, la independència és d'estricta justícia de llei i urgent.

I tant Catalunya com jo ens la ben mereixem.

ÀNIMS CATALANS!

i VISCA CATALUNYA LLIURE!

www.carlesllado.cat @KriesLladoBadia

**Territori, llengua i dret,
història, cultura, art,
himne i bandera.
Llegenda i mites
d'arrels llunyanes,
consciència nacional,
sentiment i orgull,
i ràbia, i gent amb ganes,
nosaltres, catalans!
"Catalunya independent!"**

Carles Lladó i Badia," 1986

www.carlesllado.cat